

KAISA PAASTO

ANNI!

KAVERIN-
KESYTTÄJÄ

TAMMI

OMISTETTU KAIKILLE
KIVOILLE JA OUDOILLE TYYPEILLE.

KAISAA

Teksti © Kaisa Paasto 2020
Kuvitus © Mari Ahokoivu 2020
Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi 2020
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Painettu EU:ssa
ISBN 978-952-04-1288-3

KAISA PAASTO

ANNI!

KAVERIN-
KESYTTÄJÄ

TAMMI • HELSINKI

LUKU 1.

JOSSA KÄRSITÄÄN JA SORKITAAN

– Joko sä teit läksyt? Akselin huoneesta kuului.

Oli vaikeaa keskittyä läksyihin, kun silmäkulmasta näkyi värisevä varjo. Anni kääntyi katsomaan. Otus seisoi tutisten pikkupöydän alla. Se oli asunut heillä kaksi viikkoa ja viettänyt pöydän alla paljon aikaa. Noin kaksi viikkoa miinus kaksi tuntia.

– Kuulitko? Teitkö sä ne läksyt?

– Teen just! Anni kiljaisi.

– Joko ne alkaa sujua? Akseli kysyi.

– Joko se sängystä nouseminen alkaa sujua? Anni huusi vastaan.

Anni pudottautui varovasti alas tuolilta ja polviensa varaan lattialle. Hän lähestyi possua hitaasti polvillaan. Hän yritti parhaansa mukaan näyttää possuemakolta. Tosin häneltä puuttui muutama asia, jotta yhdennäköisyys olisi ollut täydellinen. Kärsä. Sorkat. Sata kiloa elopainoa.

Vaappu oli saanut nimensä heti ensimmäisenä päivä-

nä, kun äiti oli sanonut: ”Sehän kävelee vaappuen niin kuin ballerina Joutsenlammen jälkeen.”

– Hei Vaappu, Anni henkäisi.

Vaappu tuijotti häntä mustat silmät kosteina. Se nosteli sorkkiaan ja tepsutti hiljaa paikoillaan. Sen korvat nykivät. Se haiskahti pelolta.

– Ei tarvitse pelätä. Mä olen sinun kaveri, Anni kuis-kasi ja otti pari polviaskelta lisää.

Hän asetteli kasvoilleen rauhoittavaa ilmettä. Vaapun kärsä väräsi yhä hermostuneesti. Anni halusi silittää sen nahkaa, joka oli samaan aikaan karhea ja sileä. Possun koko olemus oli jännittynyt. Hän tiesi, että halauksesta tulisi sille parempi mieli. Ja hänelle itselleen myös.

– Pieni kultapossu.

Anni hivutti toista kättä vielä kerran hitaasti kohti eläintä. Hän siirsi painoaan eteenpäin ja sukelsi kohti Vaappua. Se väisti ja pinkkasi ulos huoneesta. Sorkkien rapina parketilla loittoni vauhdilla kohti keittiötä.

Anni levitti kätensä ja painoi poskensa sileään puulattiaan. Lattia tuntui viileältä ja sileältä eikä se juossut karkuun.

Lattialta noustessaan hän näki sen.

Hän juoksi nopeasti Akselin ovelle.

– Syökö possut hämähäkkejä?

Akseli makasi sängyssä tabletti kädessään. Oli hänellä sentään päivävaatteet päällä. Hölkkikset.

– Joko sait ne läksyt tehtyä? Akseli kysyi. – Äiti sanoi, että minun pitää tarkistaa ne, mutta siihen ei saa sitten mennä koko päivää. On tässä muitakin kiireitä.

Anni katsoi häntä epäilevästi.

– Ai pötköttelyä? hän sanoi. – Äiti sanoi, että sinun pitää nousta tänään sängystä.

– Olen mä käynyt vessassa pari tuntia sitten, Akseli sanoi. – Vaikka olen toipuva leikkauspotilas.

Akseli oli ollut muutama päivä sitten selkäleikkauksessa.

– Äiti sanoi myös, että sinun pitäisi miettiä opiskelupaikkoja eikä vain katsella Star Warsia, Anni huomautti. Hän oli juuri nähnyt Akselin ruudulle pysähtyneen kuvan.

Akseli katsoi häntä ja huokasi liioitellun kärsivällisesti.

- Oliko sinulla jotakin asiakin?
- Joo. Syökö possut hämähäkkejä? Anni palasi aiheeseen.
- Syökö-possut-hämähäkkejä, Akseli sanoi robottiäänellä. Hän käytti sitä usein, kun jäi miettimään asiaa.
- En kai minä tiedä. Onko sinulla joku polttava syy tähän kysymykseen?

Anni kävi äkkiä tarkistamassa. Kyllä, hämähäkki oli yhä hänen huoneessaan. Se oli liikkunut parin laudan verran ja häviäisi seuraavaksi sängyn alle.

– Googlaa se, Akseli ehdotti.

– Joo, hyvä idea, Anni sanoi. – Paitsi että... nyt ei ole mun ruutuaika.

– Saat käyttää viisi minuuttia minun ruutuajastani.

Anni hekotti.

– Sä olet melkein aikuinen. Ei sinulla ole ruutuaikoja.

– No tavallaan ei. Äiti kyllä ehdottelee välillä jotain kännykkäparkkia, Akseli sanoi. – Googlataan.

Hetkeen ei kuulunut kuin naputtelua. Anni yritti vilkuilla tabletin ruutua, mutta veli kiljaisi:

– Älä paina mun patjaa!

– Okei.

Anni istui polvilleen lattialle sängyn viereen. Silloin hän huomasi, että Vaappu oli ilmestynyt ovensuuhun kurkkimaan, mitä he tekivät.

– Hei Vaappu! Anni kujersi.

Hän päätti kokeilla tällä kertaa nopeutta ja loikkasi rutistamaan possua. Vaappu pakeni vinkaisten, ja Anni halasi sen sijaan kynnystä. Se oli kova eikä ollenkaan lohdullinen.

Akseli katseli kohtausta sängystä.

– Ei tuo taida olla ihan oikea tapa saada lemmikkiä kesyyntymään, hän huomautti. – Silloin kun meillä oli koira...

– Ai kesyyntymään? Pitääkö minun alkaa possunkesyt-täjäksi? Anni sanoi. – Vaappu ei tykkää minusta yhtään.

– Kyllä se oppii tykkäämään.

– Se johtuu siitä, kun tartuin sitä saporosta yhtenä päivänä.

– Ai, minkä takia sinä niin teit? Akseli kysyi.

– Se oli niin ihanan kippurassa. Niin kuin jousi. Ajattelin, että se menisi ping.

Tuli pieni hiljaisuus.

– En uskonut, että possut olisivat noin pitkävihaisia, Anni sanoi. – Mutta siis: syökö ne hämähäkkejä?

– Ei täällä sanota mitään possuista ja hämähäkeistä, veli sanoi. – Possut on kyllä sekasyöjiä, mutta hämähäkki kuulostaa epätodennäköiseltä.

Akseli kurotti laittamaan tabletin työpöydälle.

– Katsotaan nyt se läksy, niin päästään siitä. Äiti sanoi, että tehtävä ja lukuläksy.

– Mun huoneessa on hämähäkki.

– No listi se, jos se sinua kiusaa.

– Ei kun mä ajattelin, että jos Vaappu olisi halunnut syödä sen.

– Possut eivät ole mitään petoeläimiä. Tuskin se siitä välittäisi, Akseli sanoi.

Anni riiputti harteitaan.

– Okei, no kuule, Akseli sanoi. – Tässä on ehdotus. Tee se läksysi loppuun, niin sitten voit ulkoiluttaa minua ja Vaappua.

– Ai ulkoiluttaa sinua? Ajatus hymyilytti Annia. – Ja Vaappua? Me ei olla vielä kertaakaan käyty sen kanssa kävelyllä!

Vaapulle oli tehty takaoven ympärille aitaus, jonka sisällä se sai ulkoilla ja tehdä tarpeensa. Ja tonkia. Äiti

oli hyvästellyt aitauksen sisälle jääneen nurmikkopläntin tunteellisesti.

Oli tarkoitus, että Vaappu viettäisi myöhemmin paljonkin aikaa pihalla aitauksessa. Nyt alkuun sitä pidettiin enimmäkseen sisällä, jotta se ehtisi kiintyä heihin. Näytti olevan turha toivo.

Anni alkoi innostua.

– Jos mä kävelytän teitä ensin ja teen läksyt sen jälkeen, hän ehdotti Akselille varovasti.

Hänen yllätyksekseen Akseli suostui mukisematta.

– Sama kai se minulle, onko sulla läksyt tehtynä. Varmaan sitten kuulet siitä huomenna koulussa, jos ei ole.

– Joo joo, mä teen ne sitten kohta. Raitis ilma saa aivot toimimaan, Anni sanoi.

Akseli kampesi itsensä ylös sängystä. Hän liikkui yhtä sulokkaasti kuin vastasyntynyt kirahvinpoika savannilla. Kesti vielä hetken ennen kuin hän oli oikaissut selkensä.

– Okei, pystyssä ollaan. Tästä ei ole tulossa pitkä lenkki.

Anni näytti peukkua ja sanoi:

– Kävely on silti loistoidea.

– Sano tuo kohta uudestaan, kun laitat minulle kenkiä jalkaan.

Anni irvisti.

– Mä käyn laittamassa hupparin, hän ilmoitti.

LUKU 2.

JOSSA LÄSSYTETÄÄN JA MÄSSYTETÄÄN

Ongelmana oli, että Vaapulle oli kyllä ostettu punaiset valjaat, mutta niitä ei ollut vielä kertaakaan käytetty.

– Otetaan joku herkku, Akseli ehdotti entisen koiranomistajan varmuudella, – ja houkutellaan Vaappu tuulikaappiin. Kyllä sinä siellä saat valjaat sujautettua sen päälle.

Ensimmäinen vaihe onnistui. Possu vaikutti pitävän pikkulapsille tarkoitetuista maissinaksuista.

Toinen vaihe tuulikaapissa oli pulmallisempi.

Vaappu hörisi enimmäkseen hiljaa ja välillä kiljaisi kuin sumusireeni. Se piti niitä kahta ääntä koko ajan, kun Anni jahtasi sitä ympäri pientä tuulikaappia.

– Pysähdy nyt!

Omituista, että noin karheakarvainen eläin voi tuntua saippuanliukkaalta, kun sitä yritti saada kiinni.

– Anna minun nyt laittaa tämä, tyhmä otus, Anni sa-

noi hengästyneenä. – Me mennään kävelyille. Sinulla on siellä hauskaa!

Kun Vaappu otti taas pari syöksähtävää askelta, Anni piteli valjaita ilmassa sen reitillä ja possu juoksi suoraan niihin. Nyt hän olisi lopultakin voinut halata sitä kunnolla, mutta ei lannistuneen eläimen halaaminen väkisin tuntunutkaan kivalta.

Anni nousi seisomaan ja avasi oven isoon eteiseen, missä Akseli odotteli seinään nojaten.

– Tule nyt. Sain sille valjaat päälle.

– Hyvin tehty, Anni possunmetsästäjä, veli sanoi kumartaen päänsä kunnioittavasti. Hän ähkäisi kivusta ja veti itsensä uudelleen suoraksi.

– Pidetäänkö kisa? hän sanoi. – Kisataan siitä, kumpi on hitaampi. Eka perillä on mätämuna.

Vaappu haisteli syksyiltä tuoksahtavia ojanpenkkoja innolla. Akseli siirsi painoaan eteenpäin jalka kerrallaan. Anni vajosi ajatuksiinsa.

Hän mietti haikeana, mitä Miisa mahtoi tehdä. Toivottavasti ei ainakaan luomuksia. Niitä he olivat tehneet kaiken aikaa viime kesänä, mutta sen jälkeen kun Miisa oli lähtenyt, Anni ei ollut halunnut tehdä yhtäkään.

Luomukset tehtiin niin, että paperista leikattiin tyttö-hahmo, jolla oli iso ja pullea hame. Hahmo liimattiin kartongille. Sitten hame liimattiin täyteen kaikkia mahdollisia koristeita. Muovailuvahasta tehdyt jutut eivät pysyneet, vaikka laittoi kuinka paljon liimaa, mutta

napit ja paljetit olivat hyviä ja kaikki kimalteet. Niitä piti laittaa runsaasti. Kamalinta olisi, jos lopputulos olisi laimea.

Kerran äiti oli halunnut myös tehdä yhden ja melkein pilannut koko jutun. Hän oli leikannut kankaasta pisan ja ruusun muotoisia koristeita ja maalannut niiden yli peitevärillä siksak-viivoja. Näytti siltä kuin kuviollinen hame olisi täynnä taidokkaita ompeleita. Luomustyöllä oli myös kasvoillaan hieno ivallinen ilme.

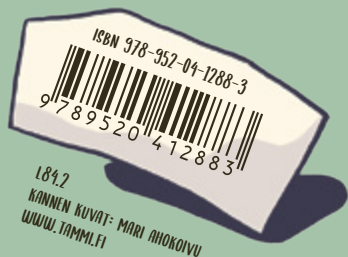
Onneksi Miisa oli pelastanut tilanteen. Hän oli sanonut, että äidin luomus oli kuuluisa poptähti, joka oli

PINKKI-IHMISIÄ JA SORKKASANKAREITA!

NELJÄSLUOKKALAINEN ANNI ON KEKSELIÄS, ENERGINEN JA HAUSKA – SIIS KOTONA. VALITETTAVASTI KOULU-ANNI ON PALJON ANKEAMPI TAPAUS. KUN LÖYTÄÄ ITSENSÄ KOULUNPIHALTA VAILLA KAVERIA, EI VOI TEHDÄ KUIN YHDEN ASIAN: RYHTYÄ KAVERINKESYTTÄJÄKSI. SAISIKOHAN SAMAA SYSSYYN KESYTETTYÄ YHDEN VASTA-HAKOISEN LEMMIKKIPOSSUN?

ANNI KAVERINKESYTTÄJÄ ON RÖHKIVÄ JA VINKUVA TARINA KIVOISTA JA OUDOISTA TYYPEISTÄ.

18,2
KANNEN KUVA: MARI AHOKOIVU
WWW.TAMMI.FI